

2. kdyby vedle příslušníků menšinového jazyka na not. spise byl zúčastněn příslušník státního jazyka, aneb jiného, než přípustného jazyka menšinového v jazyku státním a kdyby některý účastník jazyka státního nebyl znalý, bylo by třeba použití ustanovení §§ 63 a 64 not. ř.

3. Výjimečně bylo by not. spis bez ohledu na předpisy jazykového zákona a prov. nařízení sepsati jazykem menšinovým v těchto případech:

a) když nebude lze použití ustanovení §§ 63 a 64 not. ř. (na příklad když nebude možno přibrati jazykově kvalifikovaných svědků), ani si vypomoci plnomocníkem jazyka státního znalým a

b) při sepisování not. spisu s hluchým, který umí čísti (§ 60 not. ř.) a s němým aneb hluchoněmým, jenž umí čísti a psát (§ 61 not. ř.), kteří však neznají jazyka státního, pokud tu není možno zastoupení plnomocníkem jazyka státního znalým,

c) při not. spisech o dědické smlouvě aneb posledním pořízení účastníka, který nemůže čísti (§ 581 o. o. z.) a který nezná jazyka státního

Přílohy.

O přílohách not. listin, zejména o plných mocích, děje se zmínka v §§ 3, 48, 68, 69 a 98 not. ř., nikde se však not. řád nezmiňuje, v jakém jazyku tyto přílohy mají být sepsány.

Ježto přílohy not. listin jsou integrujícími součástmi listin těch, a přílohy not. spisů podle § 69 n. ř. účastníkům o to žádajícím sluší přecísti, musí být sepsány rozhodně jazykem, jemuž jak účastníci, tak i notář rozumějí.

Před vydáním jazykového zákona musely takové přílohy být sepsány v některém zemském jazyku v obvodu notářova sídla obvyklém aneb musel jim být připojen ověřený překlad do některého jazyka toho.

To plyne též z ustanovení § 4 nesp. řiz., podle něhož písemné žádosti musí být psány v některém z jazyků obvyklých u soudů a připojeny k nim ověřené překlady příloh, které nejsou sepsány v některém z těchto jazyků.

Jinak se má věc podle jazykového zákona a podle jazykového prováděcího nařízení.

Jazykový zákon sám o přílohách nemá žádného ustanovení.

Buď to nepovažoval za nutné, pokládaje přílohu podání za jeho součást, takže by předpisy jazykového zákona o podání platily i o přílohách, aneb ponechal bližší ustanovení ohledně jazykové stránky příloh podle § 8 jaz. zák. nařízení státní moci výkonné.

(Pokračování příště.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Stanovy společenstev výrobních a hospodářských mohou pro presenci a pro určitou většinu k usnášení se na valné hromadě předepsati jakýkoli počet přítomných členů, třeba i menší než stanoví §§ 31, 32 a 33 zákona z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. tak na př. hned pro první valnou schůzi jakýkoli počet se dostavivších členů za postačující.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. srpna 1927 R I 682/27. Vrchní zemský soud v Praze R IV 274/27. Krajský soud v Litoměřicích Firm 1674/27.)

Rejstříkový soud zamítl opověď změny stanov záložny X společenstva s ručením neobmezeným, podle které mělo platiti iako ustanovení nové, že k usnášení valné hromady postačí přítomnost jakéhokoli počtu členů a že se valná hromada každá, i při návrhu na změnu stanov nebo na zrušení společenstva usnáší absolutní většinou hlasů.

Soud rekursní nevyhověl stížnosti, jelikož prý navrženou změnou porušuje se předpis § 31 zákona ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., podle něhož musí v každém případě býti na valné hromadě, má-li býti k usnášení se způsobilá, přítomna nejméně jedna desetina členů, kterýž počet sice ve stanovách může býti zvýšen nikoli ale snížen. Také prý nehoví nové znění § 24 stanov ustanovením §§ 32 a 33 citovaného zákona.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vyhověl a zrušil příkaz rejstříkového soudu nařizující opravu navrhovaného nového znění § 24 stanov a uvedení jeho v soulad se předpisem v §§ 31, 32 a 33 zákona z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.

Důvody: Rejstříkový soud vrátil usnesením ze dne 19. května 1927 č. j. Firm 1674/27 opověď změny stanov k opravě znění § 24, maje za to, že znění tohoto paragrafu stanov není v souladu s §§ 31, 32, 33 zákona ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., poněvadž nestanoví, že pro způsobilost první valné hromady k usnášení je třeba přítomnosti aspoň desetiiny všech členů a že pro změnu stanov a zrušení společenstva musí za všech okolností tedy i na druhé valné hromadě (§ 32 zákona) hlasovati aspoň 1/3 odevzdaných hlasů. Leč tento právní názor, k němuž se připojil také rekursní soud, nelze sdíleti.

Podle § 11 zákona č. 70/1873 ř. z. upravují právní poměry členů družstva především stanovy, které se mohou ovšem uchylovati od předpisů zákona o společenstvech výrobních a hospodářských jen potud, pokud to zákon výslovně připouští. Takové, stanovami změníitelné předpisy obsahují také §§ 31, 32 a 33 uvedeného zákona.

Tak stanoví § 31, že jest třeba, má-li býti valná hromada způsobilou k usnášení se, aby byl přítomen neb zastoupen alespoň desátý díl členů, neurčují-li stanovy jinak.

Podle § 32 jest v případě nezpůsobilosti k usnášení první valné hromady, jestliže stanovy jinak neustanovují, svolati druhou valnou hromadu, která jest pak způsobilou k usnášení bez ohledu na počet přítomných nebo zastoupených členů.

§ 33 konečně uvádí, že se valná hromada usnáší absolutní většinou hlasů, nestanoví-li společenská smlouva o způsobu usnášení nic jiného; k usnesení o změně stanov a zrušení společenstva vyžaduje však většinu aspoň dvou třetin odevzdaných hlasů, leč opět jen s výhradou, že stanovy nemají předpisu odchylného.

Není tedy závady, aby bylo stanovami předepsáno, že k usnášení se valné hromady postačí přítomnost jakéhokoli počtu členů, (v kterémž případě není třeba pojeti ve stanovy ustanovení obdobné § 32 zákona) a že se valná hromada pravidlem, tedy i o návrhu na změnu stanov a zrušení společenstva usnáší absolutní většinou hlasů.

Pro názor rekursního soudu, že by bylo v každém případě třeba přítomnosti nejméně jedné desetiiny členů, kterýžto počet může prý býti stanovami jen zvýšen, nikoli však snížen, a že by se stanovy musely bezvýjimečně krýti s předpisy §§ 32 a 33 zákona, není v tomto zákoně opory. (Srovn. Stross: Genossenschaftsrecht str. 68—70, Randa: Handelsrecht II. Str. 134 pozn. 97 a str. 178 a rozhodnutí nejvyšš. soudu č. 2732 sbírky nejvyšš. soudu.)

Napadené usnesení je tedy ve zřejmém odporu se zákonem, dovolací rekurs jest v § 16 cíl. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněn a bylo rozhodnuto proto, jak se stalo. —r

Pokud lze stěžovati si i do dohody o přejímání ceně za Státním pozemkovým úřadem převzatý velkostatek, když zákon připouští jen stížnost do »rozhodnutí« pozemkového úřadu o přejímání ceně.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 9. srpna 1927 R I 639/27. Vrchní zemský soud v Praze R II 135/27. Zemský soud civ. v Praze Nc X 406/27.)

Státní pozemkový úřad přejímaje od dosavadního majitele velkostatek schválil docílenou s ním dohodu o přejímání ceně, v níž bylo ujednáno zároveň, že Státní pozemkový úřad ne-